

LOV OG EVANGELIUM

OPPBYGGELIG BLAD GITT UT AV NORSK LUTH. LEKMANNISMISJON

Nr. 2

Februar 1980

16. årg.

Jesus lærer sine disipler å be

Av Øyvind Andersen

Bønn: Jeg takker deg Jesus fordi det er du som har bedt oss be, og da har du også lovet å gi oss det som vi ber om. Herre Jesus Kristus, i ditt navn ber vi om den Hellige Ånd til å forstå ditt ord, til å ta det til oss og til å kunne leve både i det og av det og etter det. Amen.

I Luk. 11 sammenfatter Jesus det meste av det som han har lært sine disipler om bønn, i den første halvdel av kapitelet. Og fra det avsnittet skal vi nå lese vers 5-13, i Jesus navn/ «OI han sa til dem: Om noen av eder har en venn og kommer til han midt på natten og sier til ham: Kjære lån meg tre brød! for en venn er kommet til meg fra reisen, og jeg har ikke noe å sette frem for ham - skulle da han der inne svare: Gjør meg ikke uleilighet! Døren er alt lukket, og mine småbarn er i seng med meg: jeg kan ikke stå opp og gi deg det?

Jeg sier eder!: Om han ikke står opp og gir ham det fordi han er hans venn, så vill han stå opp for hans ubluhets skyld og gi ham det alt det han trenger til. Og jeg sier eder: Bed, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder. Oor hver den som beder, han får, og den som leter han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes opp. Men hvem av eder som er far, vil gi sinn sønn en sten når han ber om brød, eller når han ber om en fisk, gi ham en orm i stedet for

fisken, eller når han ber om et egg, gi ham en skorpion?

Når da I, som er onde, vet å gi eders barr gode gaver, hvor meget mere skal da Faderen som er i himmelen, gi dem den Hellige Ånc som ber ham!» Amen.

Det er en underlig lignelse Jesus bruker her, om en mann som går til en venn for å låne tre brød. Det er en høgst usansynlig situasjon, eller noe som en ikke kunne tenke seg skulle inn treffe, det ville være en ubluhet over alle grenser om man gjorde noe slikt. Men Jesus bruker dette som et bilde, og det er et meget sterkt bilde på at du kommer aldri ubeleilig til Gud med din bønn. Du kan få be nårsomhelst om hvasomhelst. Du skal vite en ting, vil Jesus si deg, du kommer ikke ubeleilig.

Når det er noe som står på hos oss, føles det så ubeliligt å be, du er ikke opplagt til å be, det ser så mørkt ut, og det kan være så mange ting som tynger ditt sinn, det er så vanskelig å ta seg sammen og begynne å be. Det er kanskje ikke det verste, men du har forgått deg, du har syndet, du har sagt ting som skulle vært usagt, og du har gjort det som du aldri burde ha gjort, samvittigheten dømmer og anklager deg, du har ingen unskyldning å fremføre for deg selv. Du vet at om du skulle komme med un

skyldninger er de falske, og du kunne ikke komme noen vei med dem. Så står du der, og hele situasjonen er så bakvendt og så forkjert.

Da er det nettopp at Jesus vi si deg at du skal få be, kjære venn, når det er bakvendt, når det er forkjert. Tenk deg en som kommer til en venn midt på natten og ber om noe slikt som vi leser om her: Kjære ven, lån meg tre brød, sier han, for en venn er kommet til meg fra reisen og jeg ha ikke noe å sette frem for ham, og han sier: skulle så han der inne svare, gjør meg ikke uleilighet.

Om han ville svare slik, om han ville si døren er lukket og de små barn er i seng med meg, og jeg kan ikke stå opp og gi deg det, så kommer han alikevel ikke til å svare slik, for om han ikke vil gi deg det fordi du er hans venn, så vil han stå opp for din ubluhets skyld og gi deg alt det du trenger til.

Det er et sterkt bilde, og det er et talende bilde. Du skal få lov å be til en hver tid, du skal få lov til å be i slike situasjoner når det er høgst umulig for deg å be, og n år du føler deg høgst uverdigg til å be. Da skal du få lov å gå frem for Gud, og du skal vite du kommer ikke ubeleilig til ham, og du kommer til en som gjerne vil høre deg.

Det kunne være meget å si ut fra denne lignelsen, men Jesus fortsetter umiddelbart, som du ser, for lignelsen er inledning til det som kommer videre: Og jeg sier eder, be, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes opp for eder.

Det er tre forskjellige uttrykk om å bruke bønn, Jesus bruker her: Be, så skal eder gis. Du er i den situasjon at du mangler hva du trenger, det kan være på hvilket som helst område, åndelig og legemlig, det kan være når det gjelder helse og økonomi, det kan være i hvilken som helst situasjon, som sagt. du mangler hva du må ha, be, så skal eder gis, sier Jesus. Og du må ikke tro at du bare skal få be om åndelige ting. Andre steder sier Jesus: Hva som helst I ber Faderen om, skal han gi eder i mitt

navn. Hitintil har I ikke bedt om noe i mitt navn, be og I skal få, forat eders glede skal bli fullkommen. Slik taler Jesus, og dette skal vi få lov å gjøre bruk av. Den som ikke har, han skal få lov å vende seg til ham som er rik nok for alle som påkaller ham, som det står i Romerbrevets 10.kap. Og så følges det opp av en forsikring, det er ikke bare en opfordring til å be, men det følges opp av en forsikring: For den som ber, han får! Som om det ikke skulle være nok når Jesus sier be så skal eder gis, så følger han det opp ved å si: For den som ber, **han får**.

Til andre tider er vi i villrede, vi vet ikke riktig hvordan vi skal finne frem med det det gjelder. Så sier han: Let - og her er talen om en anvendelse av bønner igjen. Vi som forkynner Guds ord er ofte i tvil om hvilket Guds ord vi skal bære frem, og skal jeg finne klarhet i dette: hva skal jeg bære frem, hva skal jeg si? Let, sier Jesus, det vil si å be, let, så skal du finne. Og det gjelder i alle andre situasjoner, hvor du trenger å oppdage hva du ikke vet, hva du ikke ser, hva du ikke forstår, der det er noe du må finne frem til. Jesus vet om det, og han sier at du skal få lov å be til ham, og her kaller han det å be til ham i en slik situasjon å *lete*. Let, så skal du finne!

Og så følger han også det opp med den forsikringen: Den som leter, **han finner**

På samme måte er det så ofte stengt for oss. Vi føler det stengt, og mange ganger er det ikke bare noe vi føler, men det er virkelig stengt for oss. Bank på, sier Jesus, så skal det lukkes opp for eder. Det er bare Herren som kan lukke opp når det virkelig er stengt.

Men her har vi et løfte: Bank på! og det er igjen en anvendelse av bønner. Bruk den, bank på, så skal det lukkes opp for eder, og det følges også opp av en tilsvarende forsikring: For den som banker på, for ham skal det lukkes opp.

Han som har Davids nøkkel, står der, han som lukker opp og ingen lukker til, og lukker til og ingen lukker opp, han sier: Jeg vet om

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivilljuge gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro: 5 42 88 75

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adres seforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheim-sund, telf. (055) 51080.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form. Tore Harestad,
4158 Bru. Tlf. 045 - 14016

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro:

Vikøy Sparebank 3530.21.00932

S. Botnens Boktrykkeri

dine gjerninger, se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, for du har liten styrke, og har tatt vare på mitt ord, og ikke fornektet mitt navn. Alle som har liten styrke, og fordi de har liten styrke har tatt vare på Herrens ord, ikke m inst det ord jeg holder på å legge frem for deg nå, og som gjør bruk av Jesu

navn, ikke fornektet Jesu navn men nettopp gjør bruk av Jesu navn og stoler på det, de har foran seg en dør som han har åpnet for oss og som ingen kan lukke til. Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den til, for du har liten styrke, og har tatt vare på mitt ord og ikke fornektet mitt navn.

Bank på, så skal der lukkes opp for eder, for den som banker på, for ham skal der lukkes opp!

Og så sammenfatter Jesus det i dette, som du ser, etter å ha nevnt en rekke gode eksempler på hvordan vi gir gode gaver til våre barn:

Dersom da I som er onde vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da Faderen som er i himmelen gi dem den Hellige Ånd som ber ham. Og der den Hellige Ånd kommer, løser han alle våre problem. Amen

Avskrift etter lydband fra Den Lutherske ti men i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

For de er dyrt kjøpte

(1.Korint.6,20)

Ingen av oss kan vel forstå kva det kosta Gud å kjøpa oss fri frå synda og døden si makt. Me kan vel berre få ein liten aning om det, om me tenkjer og fører det over på våre eigne kjære barn. Skulle me overlata ein av våre, for ikkje å seia den einaste me hadde, til forbrytarar og volds menn til spott, forakt, tortur og til sist døden, for å berga ein av våre fiendar, korleis trur du det ville kjennast? Litt meir ville me vel forstå om denne tanken blei til røyndom, og me skulle oppleve det og røyna det på eige kjøt og blod.

Gud fekk røyna kva det kosta å kjøpa meg og deg fri frå synda og skulda og domen og døden. Her nytta det ikkje med sylv eller gull, eller annan jordisk rikdom. Guds ord seier det slik: «For de veit at de ikkje med forgjengelege ting, sylv eller gull, vart frikjøpte frå dykkar forfengelege ferd, som de hadde ervt ifrå fedrane, men med Kristi dyre blod som blodet av eit ulastande og lyktelaust lamb». Det kosta Gud hans einaste Son, det kosta Gud hans eige liv og blod å kjøpa oss fri, så me skulle få barne retten hjå Gud.

Og vidare kan me tenkja på kva det har

kosta Gud å senda sine dyrkjøpte barn ut i ei vond verd med evangeliet om Jesus, ordet om løysepengen som han betalte på krossen med sitt eige liv og blod. Frå Hebr. 11 høyrer me litt om kva som møtte dei: «Andre fekk røyna spotting og hudflenging, ja endå til bånd og fengsel. Dei vart steina, gjennomsaga, freista, dei vart drepne med sverd, dei flakka ikring i saueskinn og geiteskinn, leid naud og trengsel og hard medferd-verda var ikkje verd å hyra dei dei vanka om i øydemarker og fjell og holer og jordkluffer -». Kvifor sende Gud dei ut? Av di Gud fyreåt hadde set ut noko betre for oss, så dei ikkje skulle **nå fullendinga utan oss.**

Kva trur du det kosta for Gud, fyrst å sjå sin einaste Son bli behandla slik Jesus blei, og sidan gjennom hundreder av år sjå på kva hans dyrkjøpte barn måtte lida for at fortapte synd arar skulle bli frelst frå ei evig fortaping.

Når Gud var villig til å betala så dyrt, då måtte det vera noko sers verfullt han ville kjøpa. Når me er villige til å betala dyrt, er det alltid av di me trur det me kjøper er sers verfullt, slik også for Gud. Og det verdfulle Gud kjøpte så dyrt var **frelste menneske.**

Kva verd har ei frelst menneskesjel?

Det svarar Jesus på: «Kva gagnar det eit menneske om han vinn heile verda, men taper sjela si? eller kva har eit mennesk å gi i byte for sjela si?» Kva gjer ikkje menneske for å få tak i litt av verda sine rikdomar, og det svimlar reint for tanken når det er tale om all rikdom i verda

Men kva ville det gagna deg, når du om få år må døy og forlata det heile - kven skal så ha det du har samla deg? Jesus seier at om du ikkje har annan rikdom, er du ein dåre - ein som ikkje visste å vurdera rett kva som var verdi laust og verfullt.

For det andre veit Gud kva det er å vera ein syndar, å leva under Guds vreide, å falla i den levande Guds hendedr (sjå Hebr.10,26-31), ei evig fortaping borte frå Gud der ørmen aldri

døyr og elden aldri sloknar. Tenk litt over dette, og set deg inni kva bibelen fortel oss om det å vera ein fortapt syndar som går ufredst inn i ei evig fortaping. Det er berre ein dåre som ikkje vil setja seg inn i kva me går til, som trur det skal gå godt likevel, og ikkje vil høyra på dei som veit det. Me talar om det me har høyrte og det me har sett, men de tek ikkje imot vitnemålet vårt, seier Jesus. Slik lever dåren og slik går han inn i døden og det som ventar der.

Men Gud veit også kva som ventar den frelste og salige, både her i livet og heime hjå Gud, kva som ventar dei som trur på Jesus. Paulus skriv i Rom.8 om å vera barn av Gud og om å vera Guds arvingar og Jesu Kristi med arvingar, og legg til at den hverande lidinga er ikkje vyrdande mot den herlegdomen som ventar Guds barn. Har du sett deg inn i det Bibelen seier om det?

Det var dette Gud hadde for auga, og når han så elska syndaren av heile sitt hjarta, så kunne han ikkje anna enn å senda oss Jesus, han kunne ikkje anna enn å betala prisen. Han som ikkje sparde sin eigen Son, men gav han for oss alle, korleis skulle han kunna anna enn å gi oss alle ting med han.

Prisen er betalt ein gong for alle, kven du så er, ein røvar og drapsmann ein eigenrettferdig og akta eller ein openberr syndar, ein skjult syndar, eller eit vanleg og natur leg menneske - alt er ferdigt, fullført og betalt av Jesus, som elsker deg slik at han gjekk i døden for deg. Har du teke imot denne frelsa, og slept Jesus inn i hjarta og livet ditt? Om ikkje det, så be han inn her og nå, for i dag er ennå nådens tid.

Eller skal du vera ein av dei som har denne innskrifta på si grav:**Forgjeves?** Døydde Jesus forgjeves for deg?

Æra då Gud i dykkar lekam

For de er dyrt kjøpte, æra då Gud i dykkar lekam! slik fortset ordet frå 1.Korint.6,20.

Korleis kan me æra Gud i vår lekam? For det fyrste ved å ta imot Jesus og hans frelsa. Det

var nok tungt for Jesus då han gjekk ikring her på jorda, og måtte sjå kor likegyldige dei var for det han forkyste dei, sjå vantrua i hjarto, og kor få det var som trong om nåde og tilgjeving for syndene. Ja det står at han gret når han såg vantrua ved Lasarus grav, og såg utover folket sitt som han ville verna og frelsa og samla under sine vengjer som høna samla kjuklingar under vengjene sine, men dei ville **ikkje**.

Tar du imot Jesu ord og trur i hjarta ditt at han døydd for dine synder, sona dei ved sitt blod, og vann deg ein evig siger då han sto opp frå dei døde, og vedkjenner deg Jesus og trur på han som din frelsar, då ærar du han ved din lekam. Når du i hjarta tar imot og takkar for frelsa ærar du han. Den som ofrar meg takk, han ærar meg, står det i salme 50. Vende ingen tilbake og gav Gud æra, utan denne framande, sa Jesus.

Dernest ærar du Gud når nåden i Kristus Jesus vert ei makt i livet ditt. Slik at du fritt vedkjenner deg at du trur på Jesus, at han er din frelsar og einaste håp, når du eig frimod i trua og nåden, så du fylgjer dei som bær Jesus

Kristi vanæra her på jorda og har sitt rike i himmelen.

Du ærar også din frelsar når nåden har fått slik makt i ditt liv at du ikkje kan leva i uoppgjort synd, og må erkjenne, bekjenna den og få tilgjeving hjå Gud og menneske, ved å vera ærleg og sann og påliteleg, overfor dei menneske du lever saman med og i det samfunnet du er ein del av.

Ved å lata hans sinn bu i deg, prøva og leva og vandra i hans fotspor og å bli han lik, ved å setja hans navn høgt og prøva leva etter hans ord.

Og om dette lite lukkast, så du må erkjenne at du er så langt tilbake frå det du gjerne ville vera, og ofte må sjå i augo at du ingenting er og ingenting kan og ingenting har, så vil du likevel æra Jesus ved å halda deg til han og setja di lit og tru til ahn som kjøpte deg til Gud ved sitt blod. Då seier Bibelen at du eig alt, og kan gjera mange rik, for du kjenner Jesus. Og det er det evige livet, at **du kjenner han**.

Amund Lid

Hva er profetisk tale?

Av Carl Fr. Wiløft

Dette emnet er blitt aktuelt i den seneste tid, særleg i forbindelse med densåkalte karistiske bevegelse som går over landene. Profetisk tale er nevnt i det Nye Testamente som en av de nådegaver Gud gir menigheten. Derfor er det naturlig at jeg aller først sier litt om nådegavene i allminnelighet. Her kan det bare skje i korthet.

La meg få si at det jeg nå kommer med bygger på studier og overveielser gjennom mange år. Jeg skriver ut fra en overbevisning som er grunnet i Guds ord, derfor vil jeg stå for

det jeg her sier - selv om det til dels avviker fra mye av det som blir sagt i den senere tid.

1. Om nådegavene leser vi især i 1. Korinter brev, kap. 12 og 14. Der skriver apostelen om de åndelige gaver eller nådegaver som Gud gir menigheten. Den troende menighet har Guds ånd. Alle kristne har Guds ånd, for det heter at vi er alle døpt med en Ånd til å være ett legeme. 1. Kor. 12. 13. Om noen ikke har Guds Ånd, så hører han ikke Jesus til. Rom. 8,9.

Det er også en klar forutsetning i Guds ord at alle kristne er utrustet med en nådegave fra

Gud. Det er meningsløst å tale som om noen kristne hadde Guds Ånd, andre ikke - eller som om det var to slags kristne, noen som bare er omvendt og gjenfødt, andre som dessuten er åndsdopt eller åndsfulgt eller hva man nå bruker for uttrykk.

En hører ofte sagt at noen kristne er kaismatikere, til forskjell fra andre kristne, som ikke er karismatikere. Det er en helt igjennom ubibelsk tankegang. «Karismatiker» betyr en som har Guds Ånd og er utrustet av Guds Ånd. Men det er alle kristne.

En kristen er og blir aldri noe annet i seg selv enn en fortapt synder, frelst av nåde for Jesu skyld. En fortapt synder i seg selv - en frelst, benådet synder ved troen for Jesu skyld. Det er å være en kristen. Her er vi i bunn og grunn like alle sammen. Ikke alle er kommet like langt i helliggjørelse. Men når vi står for Guds dom, er vi like alle sammen: Fortapt i oss selv, frelst i Jesus.

Det neste vi merker oss er at Gud vil utruste sin menighet med åndsgaver. Dette er som sagt nevnt flere steder, men la oss holde oss til 1. Kor. 12,7:

For Åndens åpenbarelse gis enhver til det som er gagnlig. For en gis visdoms tale ved Ånden, en annen kunnskaps tale ved den samme Ånd: en annen kraft til å gjøre undergjæringer, en annen profetisk gave, en annen evne til å prøve ånder, en annen forskjellige slags tunger, en annen tyding av tunger. Alt dette virker den ene og samme Ånd, idet han utdeler til hver især etter som han vil

Det er noen som vil ha det til at det finnes ni nådegaver, verken flere eller færre. Men det stemmer ikke, for andre steder er andre nådegaver nevnt, f.eks. nådegavene til å tjene. Rom. 12,7. Synspunktet i det Nye Testamente er ikke at de er ett bestemt antall nådegaver, men

heller at det finnes en rik variasjon av nådegaver som Gud deler ut etter som han vil.

Det er rikdommen, overfloden av nådegaver og utrustning som er framhevet. Menigheten er utrustet med alt dette. - Det er som om en ser inn i et stort urverk med store og små hjul, alle funksjonerer i fellesskap for å vise den rette tid. Eller det er som om en ser en vidunderlig skjønn hage med blomster av alle farger og alle størrelser. Poenget er rikdommen - alt det Gud gir til hver især.

Hvorfor gir da Gud disse nådegavene? Svaret ligger i det ene ord: Oppbyggelse. I 1. Kor. 14,12 leser vi: Når dere streber etter de åndelige gaver, da søk å få dem i rikt mål **til menighetens oppbyggelse**. Dette er viktig. Ordet «oppbyggelse» eller «oppbygge» står mange ganger i kapittel 14: vers 3, vers 4 (to ganger), vers 5, vers 12, vers 17, vers 26.

Hensikten er altså ikke i første rekke at jeg, den enkelte, skal bli en åndsfullt kristen. Det er ikke min egen trang til å bli åndsfullt som det dreier seg om. Nei hensikten er at menigheten skal bli oppbygget - det vil si: bygget opp, slik at den ene levende sten blir lagt til den andre så Guds åndelige tempel kan vokse og bli stort og herlig inntil Jesu Kristi dag. Les her 1. Pet. 2, 4-5.

Det er av hensyn til sin forsamling av troende, at Gud gir nådegaver, og hensikten er at den skal bygges opp - ikke at noen enkelte kristne skal fremheves og stå fram som særlig merverdige og betydelige.

Det later til at menigheten i Korint har misforstått dette. Det er tydelig at de har lagt særlig vekt på det som er ekstraordinært ut. Alt som tiltrakk seg stor oppmerksomhet, alt som det kunne bli publisitet om, det har de lagt stor vekt på. Ganske særlig har de vært tiltalt av tungetalens nådegave. Det har forkommet at de talte i tunger i munnen på hverandre, slik at folk som kom innom måtte få inntrykk av at de var fra seg selv. 1. Kor. 14,23.

Apostelen vender seg i dypt alvor til dem:

Brødre, sier han med ettertrykk, vær ikke barn i forstand! Tenk dere om! Dere er begeistret for tungetalen, men den ensidige interesse for denne er ikke noe bevis for at dere er kommet langt i helliggjørelse og åndskraft. Tvertimot! Dere må forstå at en slik uforståelig tale kan være et straffetegn - slik som Herren i sin tid straffet Israel ved å la dem bo blant et folk «med fremmed tungemål» som de ikke kunne forstå. (1. Kor. 14,21 - hvor Es. 28,11 er sitert). Tungetalen er ikke et misjonsmiddel dersom den ikke tolkes. Blir den ikke tolket, er den et straffetegn, ikke et frelsestegn. - Dersom den blir tolket, skal det skje sømmelig og med orden, to eller høyst tre hver gang, v.27.

I menighetssamlingen ville Paulus heller tale fem ord med sin forstand enn ti tusen ord med tunge. Så har han ikke talt mye i tunger i menighetens forsamling! Det gjorde han heller i sitt lønnkammer. 14,2.4.

I våre dager hender det at noen skriver og taler som om tungetale var et særlig tydelig tegn på en åndsfullt kristen. Egentlig skulle alle tale i tunger, eller be Gud inderlig om å få tale i tunger.

Men Guds ord sier at ikke alle taler i tunger. 1.Kor.12.30.

En skal merke seg at Paulus har skrevet tretten brev, men tungetalen er bare nevnt i ett av dem (1. Korinter) - og her skriver han for å **demp**e den overdrevne interesse for denne nåde gåve. - Ellers er tungetalen nevnt noen steder i Apostlenes Gjerninger (2. 4, 10, 46, 19, 6).

2. Nå skal vi vende oss til den profetiske tale, som er vårt emne her.

Hva er en profet?

Selve ordet profet er gresk (profetes). Det betyr en som taler på en annens vegne. På hebraisk heter det **nabi**, og meningen er den samme. Vi kan ta 2. Mos. 4 for oss. Moses ble sendt av Gud til Israel for å føre folket opp fra Egypten. Men Moses vegret seg - han kunne ikke tale, sa han. Da sa Herren at hans bror Aron skulle være med. «han skal være din

munns». 12. Mos. 7,1 står uttrykkelig: Han skal være din profet. Det vil si at han skulle føre ordet på vegne av Moses.

En profet i egentlig forstand er en som taler på Guds vegne. Han er Guds munn. Munnen er ikke det viktigste, men tanken, viljen. Profeten er ikke den viktigste i og for seg - men han hvis munn profeten er. Og det er Gud.

La oss først tenke på det Gamle Testaments profeter. De var menn sendt av Gud, med et bestemt budskap. De talte på Guds vegne og kunne derfor si: Så sier Herren.

Det var ikke sine egne tanker profeten kom med, men Guds tanker.

En profet er ikke bare en som spår om fremtiden. Det gjorde det Gamle Testamentets profeter også. De har forutsagt f.eks. at Israel skulle være i landflyktighet i sytti år. Det sa Jeremias på Herrens vegne. 25,11 f. Og de har talt om Messias som skulle komme. Es. 53. Jer.31.

Men ellers var det et ord inni den aktuelle situasjon de skulle bringe, på Guds vegne.

Og så er deres ord blitt **skrevet ned ved Guds Ånds inspirasjon**. 2. Pet. 1,21.2. Tim. 3,16. Jer.36. Slik har vi fått vårt Gamle Testamente

Moderne teologer tenker annerledes. De skriver om profetene som om disse var teologer som gjorde seg tanker om åndelige ting. Når de skriver om det Gamle Testaments profeter, er det deres trosforestillinger og religiøse tanker som interesserer.

Men Bibelen sier at profetenes ord er **Guds ord**.

3. Her kunne vært svært mye å si. Men vi har pekt på det viktigste. Og nå vender vi oss til det **Nye testamentets profeter**.

Flere steder står det tale om slike. Vi har alt sitert fra 1. Kor. 12 og 14. I Efes. 4,11 står det at Herren ga oss noen til apostler; noen til profeter, noen til hyrder og lærere.

Apostlene, det er de som har fått Guds åpenbaring om frelsens hemmeligheter. Les f.eks. i Galaterbrevets første kapittel om

hvilken vekt Paulus la på det at han var apostel. Det evangelium han hadde å forkynne var gitt ham ved åpenbaring fra Jesus Kristus var gitt ham ved åpenbaring fra Jesus Kristus selv. På samme måten i Efeserbrevet 1. og 3. kapittel. Paulus forteller oss ikke noe som han har grublet seg til. Han forkynner oss det som han har mottatt fra Herren, ved spesiell åpenbaring

Derfor er vi for alle tider bundet til den åpenbaring som er gitt ved profeter og apostler. Her kommer ikke nye åpenbaringer om frelsens sak. Den som legger noe til her, eller trekker noe fra, han forfusker Guds ord. Åp. 22,18 f.

Dette er et umåtelig viktig punkt. En kan høre folk si at Paulus' meninger ikke har noe å bety nå lenger, for han var jo bare et menneske - og selsagt en mann av sin tid. Sånn snakker folk når det gjelder kvinnelige prester. Og sånn er de også begynt å snakke når det gjelder homoseksualitet, Paulus visste ikke at noen mennesker er født med dette spesielle anlegg, men det har vitenskapen vist oss nå i den siste tid. Slik blir det sagt. Men hvem var da Paulus - en teolog? en kirkefader? en mann som var henvist til å tenke og gruble, akkurat som vi selv? - Nei, han var Guds apostel, som talte til og skrev under Åndens inspirasjon. Det han skriver til oss er Herrens ord, som vi har å bøye oss for. 1. Kor. 14,37.

Men nå er det Nye Testamentes **profeter**, hvem var de?

Ordet sier at den som taler profetisk, han taler til oppbyggelse og formaning og trøst. 1.Kor. 14,3. Det skulle jo enhver kristen kunne gjøre. Men det finnes noen som Gud har utrustet på en særskilt måte til å gjøre dette. De får evnen til å tale profetisk. De kjenner Guds ord. Og de kan tale slik at Ordet trenger inn i hjertene, 1. Kor. 14,25.

Jeg vil sitere noe som professor Hugo Odeberg (Lund, Sverige) har skrevet. Han sier: «Den ekte (nytestamentlige) profet kan

nærmest sammenlignes med en åndsbåret predikant, som har evnen til å utlegge Skriften slik at dens rikdom på skatter blir tilhørerne til del. Profetenes forkynnelse var sikkert en preken i hvilken de hellige skrifers ord ble flittig utlagt og tolket og anvendt på den aktuelle situasjon. Så langt Odeberg. Han var en mann med stor tillit blant Guds folk i Norden. Jeg tror det han her sier er rett og sant.

Også i det Nye Testamente finnes det eksempel på at en profet talte om fremtiden. To steder i Apostlenes gjerninger blir det for talt om profeten Agabus. I kapittel 11 står at han varslet om en hungersnød, og den kom. Og kapittel 21 står det at han varslet om de trengsler Paulus skulle gå igjennom når han kom til Jerusalem. Også dette gikk i oppfyllelse. Men dette er svært enestående tilfeller. Vi kan ikke bygge noen lære på slike eksempler.

I 1. Kor. 14 sier Paulus at to eller tre profeter kan tale hver gang - den ene etter den andre. Nei, det var åndsfulle vitnesbyrd om frelsen i Kristus de kom med, og anvendelse av Guds ords sannhet i den aktuelle åndssituasjon.

En profet er også virksom utenfor møtene i forsamlingen. Vi leser om det i kapittel 15 i Apostlenes gjerninger. Der finner vi den hilsen som ble sendt fra apostelmøtet i Jerusalem, det gjaldt de troendes frihet fra Moseloven. Og så står det videre at Judas og Silas ble sendt ut samtidig for å forkynne den samme sak muntlig (v.27 ff.) Og Judas og Silas reiste da til Antiokia «og trøstet brødrene med mange ord». Judas og Silas var profeter, står det. Vers 32.

Det jeg her sier, har en viss betydning. Mange later til å tenke at nådegavene skal utøves i forsamlingen - og bare der. Tungetale, helbredelse ved bønn, profetisk tale - i **forsamlingen** må det skje, later mange til å tenke.

Ja, i Amerika finnes det forsamlinger hvor de til og med praktiserer ordene fra Markus 16,18 slik at de står på plattformen og «tar slanger i hendene». De har klapperslanger i glasskasser - og så tar de disse livsfarlige slanger i hendene

under møtene, for dette skal være så umåtelig trosstyrkende og overbevisende. Jeg har foto grafier av dette. I virkeligheten er jo det en ren misforståelse av teksten, for den sikter heller på slikt som f.eks. hendte med Paulus ifølge Ap.gj. 28,3ff. Han ble bitt av en giftig slange, men fikk ikke noe men av det. Slikt har hendt mer enn en gang, Gud vet å beskytte sine barn om det tjener til å herliggjøre Hans navn. Men å ta slanger i hendene for å demonstrere sin tro på Ordets sannhet, det vil jeg heller kalle å friste Gud(Matt. 4,7).

Mye av det som skjer i dag, later til å ha preg av det sensasjonelle. Helbredelsespredikanter annonseres med veldig propaganda - det skal skje svære saker under møtene. Mennesker strømmer sammen i mengdevis, for hvem vil ikke gjerne bli kvitt sykdom. Men ofte virker det hele svært lite tillitvekkende. Og en hører om bitre skuffelser med påfølgende svære indre konflikter hos mennesker som mente seg helbredet.

Ja, Gud hører bønn, og det skjer underfulle helbredelser. Det sier Guds ord, og det er det erfaring for. Men det skal ikke blåses opp til sensasjon og utvortes propaganda. Det skal skje i det stille. O... det må absolutt ikke antydes at det finnes noen motsetning mellom å søke lege og be Gud om helbredelse. På dette punkt har det skjedd mye som ikke er rett ifølge Guds ord, og som bare er til skade for evangeliets sak.

På lignende vis med profetisk tale. Nå hender det i forsamlingene at noen står opp og taler på Guds vegne «i første person», og sier seg å ha ord direkte fra Gud. Men her må det være grunn til å advare. Gud har talt til oss i sitt ord. Vi har hans ord i Bibelen, som er gitt oss ved Åndens inspirasjon til profeter og apostler. Den profeti menigheten skal lytte til i dag, er et åndsbåret vitnesbyrd ut fra Guds ord i den Hellige Skrift. Luther sier: «Gud vil ikke handle med oss mennesker uten gjennom sitt utvortes Ord og sakrament».

Jeg frykter for at vi er inne i en bølge av sensasjonsbetont oppfatthet med det som man tidligere kalte «de overordentlige nådegaver». Tungetale, profetisk tale, helbredelse, utdrivelse av onde ånder - Bibelen taler om slikt. Vi skal ikke avvise det. Onde ånder finnes, og de må vike for Jesus som er den sterkeste. Men det er først og fremst evangeliet om Jesu kors, om hans stedfortredende lidelse for våre synder som er evangeliet. Det er den vidunderlige frigjørelse av samvittigheten ved troen på Jesus, som er kjernen i det kristne budskap. Frelse er å bli et Guds barn for Jesu skyld, fri for dommen i samvittigheten.

4. Det hender også at noen utgir seg for profeter og kommer med spådommer om fremtidige begivenheter. Bibelen gir oss retningslinjer for å bedømme slikt.

Dersom noen mener å vite dag og time for Jesu gjenkomst, så er han en falsk profet. Jesus sier: Det er ikke deres sak å vite tider og timer som min far har fastsatt av sin egen makt. Ap.gj. 1,7.

Men kanskje er det andre ting det blir spådd om, og hva skal vi tenke om slikt? I 5. Mos. 18,21 står det at dersom det ord som profeten har sagt **ikke** går i oppfyllelse, da er det ikke et ord som Herren har talt, «og du skal ikke være redd for ham». En skal ikke la seg opphisse av slike spådommer. Vent - og se!

Her kan en tenke på den såkalte Uleåborg profeten for endel år siden. Hun sa - og dette skulle være fra Gud - at dersom ikke 800 000 mennesker hadde omvendt seg innen september 1961, så skulle Finland lide samme skjebne som Ungarn, Estland og andre land (fristen ble senere forlenget til utgangen av 1961). Men det kom ikke noen vekkelse av slikt omfang - og Finland har ikke delt skjebne med Estland. - Dette var ingen sann profeti.

Men Bibelen gir oss enda en målestokk. I 5. Mosebok kap. 13 blir det satt det tilfelle at en spådom virkelig skulle synes å gå i oppfyllelse. Om så var, skal vi da høre på alt det en slik

«profet» sier? Nei, det finnes en avgjørende prøve: Om han sier noe som er i strid med Guds ord. «Da skal du ikke høre på ham» Det viktigste er at selve det åndelige budskap stemmer med Guds ord.

Apostelen Johannes skriver: «Mine kjære, tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud. For mange falske profeter er gått ut i verden.» 1.Joh. 4,1. Paulus formante de eldste i menigheten i Efesus og sa at det skulle komme «menn som fører forvendt tale for å lokke disiplene etter seg». Ja, slike menn skulle dukke opp «blant dere selv», det vil si midt i flokken av anerkjente menighets-eldste! Ap.gj. 20,29 ff. Vær våken! Prøv alt på Guds ord!

Ja, prøv det på Guds ord. Ikke på noe annet.

Stor tilstrømming av mennesker er ingen pålitelig målestokk. Det er visst mange som tror det. Der hør tusener strømmer sammen, der må sikkert Guds Ånd være. - Nei, det er ikke sikkert. Se hva Jesus selv har sagt: «For falske messias'er og falske profeter skal oppstå og gjøre store tegn og under, så endog de utvalgte skulle føres vill, om det var mulig». Matt. 24,24.

Nei, det er ikke sikkert at Guds Ånd er der. Store menneskemengder kom så ofte sammen på falske signaler. Det skal vi huske. Og en skulle ikke ta Gamaliels ord iap.gj. 5,39 til inntekt for alt som har suksess i verden. Gamaliel advarte jødernes høye råd mot å følge de kristne, «for er dette verk av mennesker så vil det gå til grunne, men er det av Gud, så vil dere ikke kunne ødelegge dem». Ja, det var et sant ord i den situasjonen det ble talt i. Men det er ikke noen allmenn sannhet. Romerkirken, med sin pave på toppen, har flere medlemmer enn noe annet kirkesamfunn, ja fler enn de andre tilsammen. Beviser det at vår Lutherske kirke tar feil og at paven har rett? Selsagt ikke. Vi må ha Guds ord til målestokk, bare Guds ord. Og det gjelder i enhver åndssituasjon.

Har vi hatt noen sanne profeter her i landet?

Jeg vil uten betenkning svare ja på det.

Hans Nielsen Hauge var en Guds profet. Hans vekkerøst ble til velsignelse for det norske folk. Forfølgelsen mot ham står ennå som påminning om hva det kan koste å følge Jesus.

Biskopæ I.C. Heuch var en Guds profet. Da den liberale teologi brøt seg inn i vårt land i slutten av siste århundre, og dens kristiske holdning til Bibelens sannhet begynte å merkes, da skrev biskop Heuch (Uttales:Høk) sin bok «Mot strømmen». Det var et profetisk vekkerøst, og kristenfolket i dette land reiste seg i protest mot liberal teologi. - Å, om de ville lytte til advarsler også idag. Situasjonen er verre enn på Heuchs tid.

Ludvig Hopes ord om den troende menighets rett og plikt til å samles på Bibelens grunn for å fremme Bibelens budskap, det var et profetisk ord. Hallesbys kamp mot den liberale teologi i 1920-årene er et annet eksempel.

Gud vil reise opp slike profetiske vitner for sannheten. Fra tid til annen får vi dem. Vi må be om at Gud sender slike idag også. Og vi må be om at han vil vekke folkets hjerte og sinn så de hører på dem som taler profetisk sannhet ut fra Guds ord. Også det er det høyst nødvendig å tenke på.

Prøv åndene, sier Guds ord. Guds folk har vært innstillet på å gjøre det her i landet. Tenk på Hans Nielsen Hauges Testamente til sine venner. Der ber han dem være varsomme med hva slags bøker de kjøper og leser. Ikke les bøker før erfarne kristne har undersøkt dem og funnet at de har den sanne og sunne lære etter Guds ord.

Slik var det den gang. Men nå blir alle slags «åndelige» budskap spredt i troende kretser. Bøker og kassetter kjøpes og tas imot ganske krikkløst.

Radioandaktene og radiopreknene hører mange på. Det kan være godt - og det kan være feil. Før i tiden var de troende nøye på hvem de slapp til for å tale på bedehuset. Nå er det slik

at hvem som helst får tale i kristne hjem hver eneste dag - radioen settes på. Så får de kanskje en god og sunn andakt. Eller de får en som i virkeligheten bare har religiøse stemninger eller moral-prek å by på. Etter hvert mister man evnen til å bedømme budskapet, om det er etter Guds ord eller ikke. Å, hvor vi trenger en fornyelse i evne og villighet til å lytte etter røsten fra den gode hyrde!

Fra «Utvelgelsen i Kristus»

Kjærleik

Der er vel ikke mange ting her på jorda som blir så missforstått og forakta som ordet kjærleik. Her vil vi prøva å sjå kva Bibelen seier om kjærleiken, for det er den rette staden å få lys og lærdom over alle ting.

Bibelen viser klart at det er stor skilnad på Guds kjærleik og menneske sin kjærleik. Menneske kan ikkje elska to på same tid. Jesus seier at vi kan ikkje tena Gud og mammon, eller tena to Herrar, for anten vil vi hata den eine og elska den andre, eller halda oss til den eine og vanvyrda hin (Matt.6,24). Såleis kan vi heller ikkje elska Gud og synda og verda på same tid, for anten vil vi elska og halda oss til synda og verda og vanvyrda og hata Gud og evangeliet, eller om vi elsker Gud og evangeliet vil vi vanvyrda og hata verda og det vonde.

Kjærleiken er den sterkaste makta på jorda og i menneskelivet, det viser Guds ord og erfaringa oss. Det eit menneske ser opp til, set si litt til, tenkjer stort om og vil eiga, det elsker det, sjølv om det ikkje alltid er oss bevist. Det står skrive at menneske elsker mørkret framfor lyset. Ja, tenk det står verkeleg slik at vi likar eller elsker mørkret framfor lyset, at vi elsker mørkret slik at vi ikkje vil ut av det.

Her synest eg å høyra at mange vil protestera, og ropa at vi vil jo berre det gode både for

oss og våre. Men midt i dette viser livet og erfaringa at Bibelen talar sant, for i alle ting elsker menneske seg sjølv eiga arbeid og framgong, sin eigen levemåte, og kort sagt hjarta elsker og lever i verda og er av verda. Mange går til evig død og fortaping, fordi hjarta elsker mørkret og vil ikkje ut av det. Sjå berre på Herodes og Pilatus. Herodes elska sitt syndeliv slik at han sette Johannes i fengsel, for han ville ha fred i si synd - sjølv om han var redd.

Det er mange, mange som har det slik, kjære, slepp lyset inn over hjarta ditt og det hjarta elsker, for ein dag kjem Guds lyskastar inn over ditt liv og din gjerning. Høyr! det gjeld di evige sæla. Kvar den som er av sanninga, lyder på mi røyst, seier Jesus.

Kva er sanning? svara Pilatus. Det såg slik ut at han skulle koma klar, men han måtte liksom Herodes mot sin indre overtyding døma Jesus til døden. Kvifor måtte han det? han elska seg sjølv og sitt meir enn Jesus. Dei er mange fleire som går i døden for mørkret, enn det er som går i døden for lyset.

Tenk berre på all krig, vondskap og tyrani, av alkohol og narkotika, for ikkje å nemna all sedløysa. Bibelen seier at det naturlege menneske elsker dette og må elska det.

Det åndeleg døde menneske og falske profet røster held folkemassane fanga i mørkret.

Finnst det då ikkje von? Jau, Gud vere evig takk. «I det er Guds kjærleik openberra millom oss at Gud har sendt Son sin, den einborne til verda, så me skal leva ved han. I dette er kjærleiken, ikkje at me har elska Gud, men at han har elska oss og sendt Son sin til soning for syndene våre». (1.Johs. 4,9-10)

Her er ekte og sann kjærleik openberra. Dette er Guds kjærleik til meg og deg som var og er i mørkret. Han visste kva vår kjærleik til det vonde førde med seg.

Og dette måtte han berga oss frå, og det kunne berre hans guddommelege kjærleik gjera.

Vi menneske elska mørkret og hata lyset,

men Gud hata mørkret og elska lyset. Menn eske elska sitt eige, og Faderen elsker også sitt eige.

Kva er hans eige?

Det er eg og du og alt som skapt er. Om vi vart forførde og stolne og gøymt bort i eit stort mørke av djevelen, trakka ned i søyla av rø varen, so er me likevel elska av Gud. At han sende oss Jesus, Guds einborne Son, er beviset på det, om du vil tru det eller ikkje. Han levde sitt liv her på jord for oss. Han døydde på forbanninga sitt tre, der han tok domen over all den synd som eg og du elska og levde i, og sona den ved sitt blod. Der på krossen braut han synda si makt og mørkret som kvilde over slekta, og blei lys og frelse for ei fortapt slekt. Her openberra han og kasta lys over Faderens og sin eigen kjærleik til oss.

Men her felte han også den største dom over all menneskeleg kjærleik til synda og sitt eige, og domen blei fullbyrda over han i vår stad. Inga synd, lidning eller nød og død kunne hindra han i å elska oss eller å leggja kjærleiken i hans hjarte øyde. Dette kan me ikkje forklara, uttenkja eller forstå, her må vi berre seia: Du forunderlege Gud. Berre hans kjærleik kunne og kan redde oss frå mørkret i tid og eva. Og dette har Gud gjort fullkomen ferdig i og ved Jesus Kristus. Han ber offeret ein gong for alle, og har med eitt einaste offer gjort dei full komne for Gud som blir helga - det vil seia som trur og tek imot Kristus.

Det var to hovud-ting vi mangla i vår for tapte tilstand. Det eine seier Ordet var livet. Ja, det var sjølve livet vi hadde mist i freistinga og fallet. Men kjærleik, kjærleik utan ende: Gud har sendt sin Son til verda, så me skulle leva ved han. Som barnet lever hjå mor, og får alt det treng frå mor - ta barnet bort frå mor og det vil døy - slik skal vi også leva i og av Jesus, han som er vårt liv, vår rettferd og fred og vårt alt. Ver i meg, seier Jesus, utan meg kan de ingen ting vera eller gjera. Alle som lever utanom Jesus er døde i synd og overtredelse. Her vil

ikkje røvaren og sjeletjenden at vi skal stansa og leva, for tenk for liv, kraft og frimod vi ville få om vår ånd og sjel fekk leva og kvila på disse grøne Guds engjer. Då ville vi seia med David: Det vantar meg ingen ting! for Herren er min hyrde. På same måten som djevelen stal og røva oss livet fyrste gongen, slik er han også verksom i dag. Han vil at vi skal leva i synda, under hans makt og innflytelse.

Eg elsker ikkje han igjen, seier du.

Nei, det er så sant, så sant, men kva seier Guds ord? «I dette er kjærleiken, ikkje at me har elska Gud - men at han har elska oss og sendt sin Son til soning for syndene våre.

Det andre vi ikkje kunne ordna sjølv, det var og er våre synder. Når det gjeld dette seier han som kjenner all vår synd og skuld: Gud har sendt Son sin til ei soning for all synd. Skal vi ikke stogga opp litt og grunna på dette ordet: **Soning for syndene våre.**

Her er det ikkje tale om berre ei synd, dette at eg og du elsker så lite og trur så lite på Jesus og hans ord, men det gjeld kva synd du så har, og kvar einaste synd du har, både dei beviste og dei ukjende. Over det alt står det sona, betalt, bortteke, oppfylt. Dette har Guds kjærleik i Jesus Kristus ordna for oss, då Jesus ofra sitt liv og blod på krossen som ei soning for alle våre synder. Her er den fullkomne kjærleiken: Alt leid han for deg, alt trudde han for deg, alt vona han for deg, og alt tolde han for deg! «Nei, for all den ting jeg visste kan jeg ei min Jesus miste». «Han er min med hva han eier, med sin død og seier».

Kjærleiken er den sterkaste makt.

Her på krossen kan Annas, Kaifas med alle lærde og mykje av folket sjå eit menneske sigra i døden, med naglar slegne i hender og føter, blodet som renn frå såra og ein sunslegen rygg. Like vell ropa dei: Bort med han, gi oss Barrabas fri! Kvar var kjærleiken deira? Den var festa til eit åndeleg dødt menneskehjarta, menneske-tanke og fornuft, til død gudstru og tilbeding.

På same måten er det også i vår tid. Ein som er fødd av Gud og elsker Jesus, vil få del i noko av den same lidning - ikkje lidning for synda, som Jesus bar åleine, men lidning på grunn av trua på Jesus og samfunnet med han. Du vil få høyra at du må vera undermåls, for vi har kunnskap og veit kvar vegen går. Dette med at Jesus er Guds Son, avla ved den Heilage Ande, født av ei jomfru, døydde for våre synder og sto opp frå dei døde, at berre den som er født på nytt er Guds barn osv., det passar ikkje for opplyste menneske sin tanke og tru.

Den som lever i hjarta sin kjennskap, tru og tillit til Jesus vil bli forakta, forkasta og hata som Jesus blei det av si samtid. Det finst ingen medynk når spottord og stein når Guds ringe små på jorda. Kvar er kjærleiken?

Men den som har fått Jesus openberra i Ordet, fått Guds kjærleik utrent i hjarta ved den Heilage Ande som er oss gjeven, han vil og

ma tola alt -+i sorg og i glede sin prøve kunne stå». Bibelen fortel mykje om kva Guds folk har lide og må lida for evangeliet og trua på Jesus, men den flokken er liten som gjev akt på det og følger deira tru og veg.

Kva hjelper denne vesle flokken? **Kjenn skapen til Jesus.** Dei har fenge sjå det store kjærleiksunder at Jesus elsker syndaren, at den lidning Jesus bar ved sitt kjærleiksoffer var for alle. Difor vart også deira kjærleik knytta til Jesus ved Guds ord og Ande. Ikkje til noko anna til personen Jesus Kristus åleine, han som blei gjort til synd for oss so vi skulle rettferdige for Gud i han.

Er din kjærleik festa der? Då veit du det, og då vil du nå den heim og hamn som ventar deg etter ei stormande reis gjennom ei vond verd.

Odd Dyrøy.

Samme sinn og samme mening

(1.Korint.1.10)

At det oppstår så mange meninger iblant oss, skaper ofte den største forvirring. Slik har det vært, og slik er det, og vi ser at apostlene advarer oss kraftig mot dette. For som vi ser av ordet opstod det allerede i aposteltiden ulike meninger, og dette har så visst ikke blitt bedre i vår tid.

Slike forskjellige meninger har lett for å dra folk til seg, og serlig lett er det å bli dratt med når de kommer fra folk vi har tillit til. Blir du grepet av slike meninger, da bør du spørre deg selv: Hvis de skal gjennomføres i praksis, hva vil da virkningen bli i venneflokken, da må du la dine meninger fare, hvor sannsynlige og sanne de kan se ut. For alt som virker splittelse i venneflokken er ikke av Gud, for Guds ord sier at der skal være av ett sinn og av en mening.

Men så melder et spørsmål seg: Kan dette være mulig i vår tid? Til dette må vi svare et ubetinget ja. Men der er noen ting der Gud ikke tillater andre meninger enn dem Gud har gitt til kjenne i sitt ord.

Hva er det som skaper et godt samfunn blant Guds folk? Det er at de har godtatt det som Gud har gjort for oss i Kristus. Der Gud får skape tro på Jesus, og hjertene får se Guds mening med å sende oss Jesus, med hans stedfortredende offer, vil dette evangelium virke samfunn med Gud og med hverandre, selv om vi blir ført inn i denne tro og mening på hver sin måte. Vi kan se hva Paulus skriver om dette i 1. Korint.2,2: For jeg vil ikke vite noe annet iblant eder enn Jesus Kristus og ham korsfestet. Alt som vil forstyrre denne tro og denne mening må holdes utenfor.

Leser du Bibelen med dette for øye, da vil du finne mange meninger som oppsto, og som virket til skade for menigheten. Se bare hos Galaterne der noen sto frem med den mening at de som var kommet til troen måtte la seg omskjære. Men da Paulus hørte det er han ikke myk i sine ord: «Gid de ville skjære seg selv i stykker de som opvigler eder». Så vi ser at dette med forskjellige meninger er ikke av noen ny dato. Og det vil sikkert bli flere og flere av dem etter som tiden går, for det er satans vis å skape splid blant brødre.

I dag hører vi så mye om de forskjellige syn og meninger om statskirken, og det er ikke vanskelig å finne feil og mangler ved den. Og det er ikke det minste underlig at mange tror det beste ville være å skrive seg ut av den. Dog med alle sine mangler finnes også der mange med samme sinn og samme mening om Jesus Kristus og det han er og har gjort for dem, som setter sin lit til ham alene og tror at ikke noe annet kan frelse. Og det er vel ikke noe annet som kan frelse dem som står utenfor heller. Her må vi ha samme tro og mening for å høre til Jesu Kristi sanne menighet, anten vi hører til i statskirkens menighets-ordning eller til andre ytre kirkesamfunn.

Mange er redd for den falske forkynnelse som får rom der, at den skal skade oss, og det er det grunn til å frykte. Men vi har god anledning til å holde oss borte fra den, og gjøre som det står i Rom.16,17: Gå av veien for dem!

Men alt dette kan vi overlate til Gud, han som har sagt at jeg vil ingen lunne slippe deg og ikke forlate deg. Og får vi ikke leve i Guds bevarende nåde og være trygge der, kan vi lett komme inn i selvbedrag anten vi lever i den ene eller den andre ytre menighet. Så lenge vi får lov til å vitne om Kristus og det håp vi har til ham, i kirkelige forsamlinger, tror ikke jeg at det er nødvendig å gå ut. Det er ingen plass vi rekker så mange mennesker som der med vårt vidnesbyrd.

Skulle den dag komme at det blir forbi å

forkynne og vidne om Jesus, da kommer det selvsagt på tale om å gå ut. Men la oss holde fast på den mening og sannhet at ingen blir frelst, hverken i statskirken eller i andre kirker, om vi ikke tror på evangeliet om Jesus, og ham korsfestet.

Ole Rolfsnes.



Daglig årvåkenhet

Av Johannes Brandzæg

Da blev Herren vred på Salomo, fordi han hadde bøyet sitt hjerte bort fra Herren, Israels Gud, som hadde åpenbart seg for ham to ganger. 1.Konge.11,9.

Høye åpenbarelser kan ikke erstatte den daglige årvåkenhet. Det ser vi av Salomos eksempel. Det bevises også av mange tilfeller av dype fall, hos slike som var høyt benådet og var nått dypere inn i vår Herre Jesu Kristi nåde og kunnskap enn de fleste blant Guds folk.

Søkende sjeler mener ofte, at det skulle være så lett å tro, om bare Gud ville forunne dem en eller annen åpenbarelse. Og kristne som har levet i samfunnet med Gud en tid, fristes av og til av den samme tilbøyelighet til å begjære et tegn av Gud, når de ikke lenger finner seg tilfreds med den - etter deres mening - ofte så fattige troens vei, hvorpå Gud fører dem.

Hvis Gud forunner oss noen slike åpenbarelse, da skal vi takke Gud for det, for det er en serskildt nåde. Men vi må ikke **overvurdere** betydningen av denslags nådebevisninger. For det første fordi det ikke i seg selv er noe sikkert middel til å overbevise en tvilende eller til å bevare noen i troen. Det ser vi blant annet av hva Abraham sier til den rike mann i helvedes pine: «Hører de ikke Moses og profetene, vil de heller ikke tro om noen står opp fra de døde», Luk. 16. 31. Dernest er også sagt oss, at de høye åpenbarelser likefrem kan være en fare: Forat Paulus ikke skulle hovmode seg av dem, måtte Gud gi ham en torn i kjødet, en satans engel som skulle slå ham på munnen. **Våk til enhver tid!** Den daglige årvåkenhet og det daglige samfunn med Gud er så viktig, at enn ikke en høyt benådet Salomo eller Paulus kan bevares intil enden uten den.

Reiseruter

For forkynnarane i Norsk Luthersk Lekmanns misjon 1. halvår 1980.

1. Odd Dyreøy:

Ås, Sannidal, Bygland, Fitjarstranda, Bremnes, Nesflaten, Hamrabø, Bråtveit, Sandvik, Varaldsøy. Påske: Randaberg.

2 Amund Lid:

Lindås, Brekke, Yndesdal, Håvik, Tysvær. Påske: Namdalen.

3. Reidar Linkjendal!:

Namdalen, Tørvikbygd, Stord, Fitjar. Påske: Tysvær, Håvik.

4. Godtfred Nygård:

Ellingsøy 15/1, Langevåg, Nærbø, Norheim sund. Påske: Sannidal.

5. Margrete Skumsnes:

Sannidal. Til disposisjon.

6. Olav Aakhus:

Til disposisjon.

Styret